

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2To/37/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4424010112
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Libantová Medvecká, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4424010112.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Libantovej Medveckej, PhD. a sudkýň JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a JUDr. Lenky Formel Kováčovej, PhD., v trestnej veci obžalovaného A. B., pre zločin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona, § 14 odsek 1 Trestného zákona a podľa § 364 odsek 1 písmeno a/, odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písmeno a/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 28.03.2024, sp. zn. 2T/11/2024, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 12. júna 2024, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Nové Zámky (ďalej len súd I. stupňa) uznal obžalovaného A. B. (ďalej len obžalovaný) vinným zo spáchania zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. a/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

dňa XX.XX.XXXX v čase okolo XX:XX hod. v C. D., C. C. E. XXX pred pohostinstvom D. B. po predchádzajúcom slovnom nedorozumení s poškodeným F. G. pod vplyvom alkoholu vytiahol na poškodeného F. G. nôž o dĺžke 15 cm a dĺžke čepele 6 cm v úmysle ho napadnúť, ktorý mu poškodený F. G. vyrazil z ruky, na čo obvinený z miesta odišiel so slovami „za chvíľu sa stretneme Ty bastard“ a následne toho istého dňa, v čase okolo XX:XX hod. sa obvinený vrátil pred pohostinstvo s plynovou pištoľou značky F., kalibru 4,5 mm, výrobné číslo: XXXXXXXXXX a opakovane strieľal na poškodeného F. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. E. I. X, B. a spôsobil mu dve strelné poranenia v čelovej oblasti, strelné poranenie v oblasti tváre vľavo, strelné poranenie v oblasti krku a strelné poranenie v oblasti chrbta, ktoré si vyžiadali liečenie do 7 dní.

Súd I. stupňa za to uložil obžalovanému podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., za zistenia poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Tr. zák. a za nezistenia žiadnej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Tr. zák., § 42 odsek 1 Trestného zákona a s použitím zásad podľa § 41 odsek 2 Tr. zák., súhrnný trest odňatia slobody 4 roky, na ktorého výkon ho podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. obžalovanému uložil trest prepadnutia vecí, a to 1 ks vzduchovej pištole B. F. J., J.. X,X A. K., výrobného čísla XXXXXXXXXX s príslušenstvom, a to 4 ks plynových bombičiek, 1 ks plastového kufríka a 154,9g kovových guľôčok.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. mu uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 4 roky. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste, uložený obžalovanému skorším trestným rozkazom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 2T/6/2024 zo dňa 31.01.2024, právoplatným dňa 23.02.2024, ako

aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Zároveň podľa § 73 ods. 2 písm. d/, ods. 5 Tr. zák. a § 74 ods. 1 Tr. zák. mu uložil ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku poškodenú právnickú osobu - L. D. F., K., B. I. F., F. J. č. X, IČO: XXXXXXXX, s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Uvedený rozsudok, ihneď po vyhlásení, odvolaním napadol obžalovaný. Do zápisnice o hlavnom pojednávaní uviedol, že jeho odvolanie smeruje do výroku o treste a ochrannom opatrení, ako aj proti konaniu, ktoré týmto výrokom rozsudku predchádzalo.

V písomných dôvodoch odvolania, ktoré zaslal prostredníctvom obhajcu, namietal, že súd I. stupňa pri hodnotení konkrétnych dôkazov a konkrétnych okolností skutkového stavu dospel k nesprávnym záverom, v dôsledku čoho uložil neprimerane prísny trest odňatia slobody, pretože pri jeho ukladaní nesprávne posúdil vec, keď neaplikoval § 39 Tr. zák. v súlade so stanoviskom Najvyššieho súdu SR uverejneného pod č. R 44/2017, z ktorého zároveň citoval.

Zvýraznil, že vyhlásením o vine sa vopred vzdal práva na riadne dokazovanie, pričom, okolnosti prípadu neboli natoľko závažné, aby súd I. stupňa ani len neuvažoval o tejto aplikácii. Dodal, že ku skutku sa priznal, oľutoval ho, ospravedlnil sa poškodenému, prejavil záujem sa napraviť a podstúpiť liečbu. Poukázal na to, že má zabezpečenú prácu, stará sa o družku a maloleté dieťa. Mal za to, že tieto okolnosti mali byť hodnotené pri ukladaní trestu s poukazom na § 39 Tr. zák., ako dôvod na uloženie trestu odňatia slobody v trvaní troch rokov s jeho podmieneným odkladom, pri súčasnom uložení napríklad maximálnej skúšobnej doby, najmä ak mu súd ukladal protialkoholické liečenie ústavné. Z hľadiska základných zásad pri ukladaní trestu takýto trest označil za spravodlivý, ktorý by najmä zohľadnil účel trestu a navyše by nezasiahol do jeho rodiny tak významným spôsobom, keďže iba on je živiteľ a jeho rodina je na neho bytostne odkázaná. Zvýraznil, že už dostal obmedzenia a zákazy a už výkonom väzby pochopil, kam sa dostal, a čo to znamená byť viazaný povinnosťami uloženými súdom. Uviedol, že 7 rokov pred týmito problémami abstinoval, nemal problém so závislosťou, naopak, svoje prehrešky z minulosti sa snažil odčiniť dôsledným plnením si práce, založením rodiny, finančného zabezpečenia družky a dieťaťa. Mal ťažkú mladosť, ostal som na ulici a nie vlastnou vinou, nezvládol to, ale sa pozbieral a žil slušne.

Ďalej uviedol, že trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov je v kontexte skutkových okolnosti prípadu neprimerane prísny, nereflektuje ust. § 34 ods. 3, ods. 4. ods. 5 písm. c/ Tr. por. z hľadiska ukladania jeho výšky. Tento trest neprimerane prísne zasahuje do jeho rodiny, jeho družka sa dlhodobo nevie uplatniť na trhu práce, musela sa odsťahovať z prenájmu, pretože nedokázala platiť nájomné a odišla žiť k jeho mame a nevlastnému otcovi M. F., ktorí finančne podporujú aj jeho družku a dieťa. Zvýraznil, že nepotrebuje byť zavretý 4 roky, potrebuje pomoc rodiny, zamestnávateľa, prípadne lekárov a nie kriminálne prostredie bez akéhokoľvek programu na resocializáciu. Podotkol, že z hľadiska trestu ako morálneho odsúdenia, toto sa udialo už bezprostredne po spáchaní skutku, pretože jeho skutok bol medializovaný.

V súvislosti s výrokom o uložení ochranného protialkoholického liečenia ústavnou formou, namietal, že k tomuto výroku dospel súd I. stupňa na základe nesprávne vyhodnotených dôkazov, tento výrok označil za nesprávny a v súvislosti s trestom odňatia slobody je neprimerane prísny. Namietal, že súd I. stupňa pri ukladaní ochranného protialkoholického liečenia ústavnou formou vychádzal zo znaleckého posudku (ďalej len ZP) č. 27/2023, ktoré závery len nekriticky prevzal, pričom vyhodnotil výsluch znalkyne ako presvedčivý a odborný. S uvedeným vyjadril nesúhlas, pretože vôbec nebolo zrejmé, ako znalkyňa mohla dospieť k týmto záverom z hľadiska jeho odborného posúdenia. Počas jej výsluchu sa zistilo, že jediným zdrojom informácií, z ktorých vyvodila záver o závislosti na alkohole, bol „psychiatrický diagnostický rozhovor, a skúmala podklady k ZP“. Uviedol, že znalkyňa strávila so ním doslova len zopár minút, čo preukázal listinou o potvrdení návštevy znalkyne. Za tento čas znalkyňa nemohla ani len objektívne dospieť k dostatočným podkladom na takýto záver. Mal za to, že znalkyňa len prekopírovala závery ZP z inej trestnej veci a včlenila ich do ZP č. 27/2023. Ak teda znalkyňa vychádzala z úplne prvého pohovoru, ktorý so ním absolvovala a kde dobrovoľne opísal svoju minulosť, ktorú následne súd použil pri hodnotení správnosti záverov posudku, uvedené významným spôsobom porušilo jeho ústavné právo neprispieť k vlastnej kriminalizácii. Znalkyňa na otázku jeho obhajcu uviedla, že vychádzala výlučne z informácií, ktoré jej o sebe povedal on sám. Znalkyňa teda konštatovala jeho závislosť nie na základe objektívnych metód skúmania, ale na základe jeho subjektívnych vyjadrení, ktoré si nijako neoverila. Zvýraznil, že ak by meradlom závislosti malo byť len to, že vyhľadáva alkohol, psychiatricky závislým by bol takmer každý, kto vyhľadáva sociálne alkohol ako prípitok s rodinou, a pod. Jeho porušenie

zákazu požívať alkohol uložený súdom nemohlo byť samo o sebe definičným znakom závislosti, navyše keď abstinoval 7 rokov. Namietal, že nebol žiadnym spôsobom poučený, že jeho vyjadrenie je jediným podkladom k záveru znaleckého posudku, ktorým si priťažá v rámci trestného konania, resp. že bude použité, v jeho neprospech. Nebol poučený ani o tom, že nemá žiadnu zákonnú povinnosť podrobiť s znaleckému skúmaniu. Žiadne iné objektívne metódy skúmania neboli realizované. Namietal tiež, že znalecký posudok je zmätočný, nelogický, formalistický a ako taký nemohol byť podkladom na rozhodovanie o treste. Za nepravdivé označil tvrdenie súdu I. stupňa, že na uloženie ochranného liečenia postačovalo, že skutok bol spáchaný za požitia návykovej látky. Zvýraznil, že nie je závislý, poukazujúc na psychiatrické prvovyšetrenie zo dňa 25.07.2023, ktoré tvorí súčasť ZP č. 15/2023, podľa ktorého je „bez známkov závislosti od alkoholu a bez známkov závislosti od iných návykových látok.“

Ďalej namietal absolútnu nepresvedčivosť a nezrozumiteľnosť záveru znaleckého posudku vo vzťahu k potrebe ukladania ústavného liečenia, ak znalkyňa ani nie pred štyrmi mesiacmi pri vyhotovení ZP č. 15/2023 konštatovala ako postačujúce ochranné liečenie ambulantnou formou.

Súd I. stupňa okrem iného zamietol viaceré ním navrhované dôkazy, pričom tieto dôkazy mohli prispieť k spravodlivejšiemu trestu, keďže spočívali v návrhoch výsluchov tých osôb, ktoré sa mohli reálne vyjadriť aj k jeho správaniu a prípadne tomu, či spozorovali znaky závislosti, napr. jeho zamestnávateľ F. N., alebo nevlastný otec M. F.. Súd zamietol aj návrh na vykonanie opätovného znaleckého skúmania, resp. skúmanie znaleckého ústavu, pretože tieto bez ďalšieho nepovažoval za potrebné, avšak označil za zrejmé, že znalecké posudky trpia takými vadami nezrozumiteľnosti a nepresvedčivosti, že nemôžu obstať, a je dôvodné ich dať preskúmať ústavom, ak majú priamo tvoriť podklad o treste.

Vzhľadom uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd uznesením, z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. e/ a § 322 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu, okrem výroku o vine a vec vrátil Okresnému súdu Nové Zámky na opätovné rozhodnutie.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Zámky sa k odvolaniu obžalovaného písomne nevyjadril.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca obžalovaného zotrval na písomných dôvodoch podaného odvolania. Predložil listinu, na základe ktorej je preukázateľné, že obžalovaný prostredníctvom svojej družky uhradil spôsobenú škodu poškodenej spoločnosti L. D. F., K., B. vo výške 667,35 eura. Dodal, že obžalovaný spáchanie skutku úprimne ľutuje a žiadal, aby odvolací súd prihliadol aj na tieto skutočnosti. Zotrval na svojom návrhu na prerušenie trestného stíhania zo dňa 17.05.2024. V konečnom návrhu žiadal, aby odvolací súd vyhovel podanému odvolaniu podľa jeho písomných dôvodov.

Zástupca krajského prokurátora považoval napadnutý rozsudok v jeho výroku o treste za zákonný, odôvodnený a správny s tým, že s dôvodmi pre ktoré súd pri ukladaní trestu nepoužil tzv. zmierňovacie ustanovenie § 39 Tr. zák. sa v celom rozsahu stotožnil. Trest odňatia slobody ukladaný za štyri trestné činy na samej spodnej hranici zákonnej trestnej sadzby nepovažoval za neprimerane prísny. Ani v časti podaného odvolania ohľadom uloženého ochranného liečenia nepovažoval rozsudok súdu I. stupňa za nesprávny. Návrh obžalovaného na prerušenie trestného stíhania označil za nedôvodný. V konečnom návrhu navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietnuť.

Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou – obžalovaným, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, rešpektujúc zásadu zákazu „reformatio in peius“ – zákazu zmeny k horšiemu (pretože odvolanie v neprospech obžalovaného nepodal prokurátor) a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28.03.2024 pred súdom I. stupňa vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe a po kladných odpovediach na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c/, písm. d/, písm. f/, písm. g/, písm. h/ Tr. por. súd I. stupňa prijal vyhlásenie obžalovaného o vine a dokazovanie vykonával len v súvislosti s výrokom o treste, uplatnenom nároku na náhradu škody, ochrannom opatrení. Vzhľadom k tomu, že odvolanie bolo podané obžalovaným len čo do výroku o treste a proti výroku o ochrannom opatrení, odvolací súd preskúmal len tieto výroky a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je potrebné zamietnuť ako nedôvodné.

Odvolačný súd poukazuje na skutkové a právne závery súdu I. stupňa, keď konanie obžalovaného právne kvalifikoval ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák.

Čo sa týka odvolaním napadnutého výroku o ukladanom treste, je potrebné uviesť, že súd I. stupňa vychádzal z kritérií uvedených v § 34 Tr. zák. a správne prihliadal na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

V odôvodnení napadnutého rozsudku súd I. stupňa, v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por., v dostatočnom rozsahu uviedol svoje úvahy, akými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov pokiaľ ide o ukládanie trestu, a to v súlade so zásadami, vyplývajúcimi z ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., s ktorými aj odvolací súd súhlasí, pričom dodržal všetky zásady ukládania trestov uvedené v § 34 Tr. zák. a preto odvolací súd na úvahy súdu I. stupňa ako na správne v podrobnostiach len poukazuje.

K pomerom obžalovaného súd I. stupňa zistil, že obžalovaný je slobodný, je otcom maloletého dieťaťa, do doby vzatia do väzby žil s družkou a týmto ich spoločným dieťaťom v spoločnej domácnosti v meste Nové Zámky, odkiaľ o ňom neboli oznámené žiadne bližšie poznatky k jeho osobe a správaniu. Z hodnotenia ÚVV a ÚVTOS Nitra vyplývalo, že obžalovaný počas výkonu väzby nebol disciplinárne odmenený ani potrestaný. Z pracovného posudku na obžalovaného bolo preukázané, že obžalovaný pre bývalého zamestnávateľa - O. P. F., vykonával pracovnú činnosť najskôr na základe zmluvy o pracovnej činnosti a neskôr ako samostatne zárobkovo činná osoba, pričom jeho povaha bola hodnotená ako pokojná, nekonfliktná a bezproblémová. Uvedená obchodná spoločnosť pritom deklarovala vôľu opätovne zamestnať obžalovaného na dohodu o pracovnej činnosti. Obžalovaný má v evidencii priestupkov výlučne postihy za priestupky na úseku cestnej dopravy, v minulosti sa opakovane dopúšťal trestnej činnosti, a to prevažne majetkovej trestnej činnosti, pričom vo veci Okresného súdu Levice sp. zn. 3T/16/2015 bol i vo výkone trestu odňatia slobody, a to v roku 2015 (do 02.12.2015, kedy bol z výkonu trestu odňatia slobody podmienene prepustený). Vo všetkých predchádzajúcich trestných veciach Okresného súdu Levice, evidovaných v odpise z registra trestov, sa na obžalovaného hľadí, akoby nebol odsúdený. Obžalovaný bol naposledy uznaný vinným trestným rozkazom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 2T/6/2024 zo dňa 31.01.2024, právoplatným dňa 23.02.2024, a to z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. h/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. c/ Tr. zák. a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody 18 mesiacov s podmienčným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 30 mesiacov, tiež trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 4 roky a ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantné. V nadväznosti na toto posledné odsúdenie správne preto súd I. stupňa konštatoval, že u obžalovaného prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu vo vzťahu k tomuto poslednému odsúdeniu.

Odvolačný súd dodáva, že správne je i konštatovanie súdu I. stupňa, že obžalovaný oba tieto skutky spáchal pod vplyvom alkoholu, pričom skutok v prejednávanej veci dokonca v čase súdom mu uloženého zákazu požívať alkoholické nápoje a iné návykové látky a zákazu návštev pohostinských zariadení ako náhrady za väzbu.

Súd I. stupňa u obžalovaného správne zistil existenciu len jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Tr. zák., teda že obžalovaný sa k spáchaniu trestného činu priznal a tento úprimne oľutoval. Správne zistil aj existenciu priťažujúcej okolnosti, uvedenej v § 37 písm. h/ Tr. zák., teda, že spáchal viaceré trestné činy, ale keďže súd I. stupňa ukladal obžalovanému trest odňatia slobody za použitia zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. (tzv. asperačná zásada), potom použitie uvedenej priťažujúcej okolnosti by bolo v rozpore so zásadou ne bis in idem, teda v neprospech obžalovaného. Z hľadiska zásad na ukládanie trestov súd I. stupňa správne zistil z vykonaného dokazovania splnenie podmienok na uloženie súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. vo vzťahu k trestnému rozkazu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 2T/6/2024 a správne ukladal súhrnný trest podľa § 155 ods. 1 Tr. zák., vzťahujúceho sa na trestný čin najprísnejšie trestný, kde je základná sadzba trestu odňatia slobody 4 až 10 rokov, podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona prihliadol na pomer a mieru závažnosti u obžalovaného zistenej poľahčujúcej okolnosti a podľa § 38 ods. 3 a ods. 8 Tr. zák. správne najskôr znížil hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu, t. j. na 8 rokov, a následne zvýšil hornú hranicu trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. o jednu tretinu, t. j. na 10 rokov a 8 mesiacov, pričom dolná hranica trestu odňatia slobody zostala nezmenená. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že z vyššie uvedených dôvodov súd I. stupňa správne

spolu s uložením súhrnného trestu zrušil podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. trest uložený obžalovanému skorším trestným rozkazom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 2T/6/2024 zo dňa 31.01.2024, právoplatným dňa 23.02.2024, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Odvolací súd považuje súdom I. stupňa uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov na samej spodnej hranici zákonnej trestnej sadzby za primeraný z pohľadu generálnej a individuálnej prevencie a výchovného pôsobenia na obžalovaného. Uložený trest zohľadňuje na jednej strane vlastný kritický postoj obžalovaného k trestnej činnosti a jeho oľutovanie, uhradenie spôsobenej škody, a na strane druhej závažnosť trestnej činnosti, ako i nutnosť uloženia súhrnného trestu pre opakujúcu sa obdobnú trestnú činnosť.

Obžalovaný sa odvolaním domáhal uloženia miernejšieho trestu, jeho mimoriadnym znížením pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa ustanovenia § 39 Tr. zák., z dôvodov, že k spáchaniu trestného činu sa priznal a oľutoval ho, ospravedlnil sa poškodenému, prejavil záujem sa napraviť, stará sa o maloletého syna a družku, ktorí sú na neho odkázaní a už samotný výkon väzby bol pre neho poučením. Súd prvého stupňa správne a zákonne zdôvodnil v napadnutom rozhodnutí nezistenie podmienok pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody, dôvodiac pomermi obžalovaného, ako aj okolnosťami prípadu, na ktoré zdôvodnenie odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje a sumarizuje, že skutočnosť tvrdené obžalovaným nepovažuje ani odvolací súd samé o sebe, ani vo vzájomnej súvislosti, za také, ktoré by mohli odôvodňovať mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby, z dôvodov podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Pokiaľ ide o priznanie sa obžalovaného a jeho úprimné oľutovanie trestnej činnosti, ktorú spáchal, toto mu bolo primeraným spôsobom zohľadnené pri samotnom ukladaní trestu odňatia slobody prihliadnutím na existenciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. I/ Tr. Zák. Pokiaľ obžalovaný poukazoval, že má maloletého syna a družku, ktorí sú na neho odkázaní a chcel by sa podieľať na starostlivosti o syna, odvolací súd podotýka, že s týmto vedomím mal a má obžalovaný viesť každodenný riadny občiansky život, pričom z výpisov z registra trestov a spáchaných priestupkov uvedené nemožno konštatovať, že prejednávaný prípad by bol mimoriadnym, ojedinelým a skratovým vybočením obžalovaného z riadneho života v rámci zákonných a morálnych noriem, najmä za situácie, že predmetného skutku sa dopustil aj v prítomnosti tohto maloletého syna a práve správanie sa obžalovaného v prítomnosti jeho syna viedlo poškodeného k tomu, aby obžalovaného slovne upozornil. Navyše obžalovaný sa skutku v prejednávanej veci dopustil pod vplyvom alkoholu a v zariadení pohostinského typu, a to napriek tomu, že mal v tom čase uložený zákaz návštevy takých miest, ako aj zákaz požívania alkoholu a iných návykových látok ako náhrady za väzbu v súvislosti so skutkom z 08.07.2023, v trestnej veci Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 2T/6/2024. Odvolací súd len opakuje, že obžalovanému bol uložený súhrnný trest za dva skutky v reálnom súbehu, ktorými naplnil znaky celkom štyroch trestných činov, z toho jedného zločinu, teda nebezpečnosť obžalovaného pre spoločnosť pod vplyvom alkoholu mala gradujúcu tendenciu. Na podklade vyššie uvedených skutočností i odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako súd I. stupňa, že v prípade obžalovaného je na dosiahnutie účelu trestu, zabezpečenie individuálnej aj generálnej prevencie, potrebné uloženie represívneho, t. j. nepodmienečného, súhrnného, trestu odňatia slobody.

Súd I. stupňa správne a zákonne rozhodol o spôsobe výkonu uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody z hľadiska vonkajšej diferenciacie podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., keď obžalovaného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže v posledných desiatich rokoch pred spáchaním prejednávaných skutkov nebol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin, vzhľadom na zahľadenie odsúdenia obžalovaného vo veci Okresného súdu Levice sp. zn. 3T/16/2015.

Pre úplnosť odvolací súd sumarizuje, aj keď tento výrok odvolaním napadnutý nebol, že súd I. stupňa správne rozhodol podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. o treste prepadnutia veci - vzduchovej pištole s príslušenstvom, patriacej obžalovanému a použitej pri čine. Pokiaľ išlo o zaistený nožik, rovnako obžalovaným pri čine použitý, súd I. stupňa správne dôvodil, že tento mal podľa zadováženého odborného vyjadrenia hodnotu 5 eur, ide o bezcennú vec, u ktorej prichádza po právoplatnosti tohto rozsudku do úvahy jej zničenie, preto vo vzťahu k nej trest prepadnutia veci nevyslovil.

Taktiež súd I. stupňa správne a zákonne, v súlade s ust. § 42 ods. 2 Tr. zák., opakovane uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 4 roky, zo zrušeného výroku o treste trestného rozkazu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 2T/6/2024, ktorý výrok rovnako nebol napadnutý odvolaním.

Obžalovaný podal odvolanie i proti výroku, ktorým mu súd I. stupňa uložil ochranné liečenie protitoxikomanické ústavnou formou. Vo vzťahu k tomuto odvolaním napadnutému výroku odvolací súd konštatuje, že ho považuje za správny, riadne a zákonne odôvodnený, jeho argumentáciu si odvolací súd osvojuje a v podrobnostiach na ňu poukazuje bez potreby ju opakovať. Rovnako tak odvolací súd konštatuje vo vzťahu k odmietnutiu obhajobou navrhovaného doplnenia dokazovania výsluchom svedkov M. F. (nevlastného otca obžalovaného) a F. N. (bývalého zamestnávateľa obžalovaného), ktoré vyhodnotil pre účely rozhodnutia o ochrannom opatrení ako nepotrebné.

K námietkam obžalovaného, že súd I. stupňa len nekriticky prevzal závery znaleckého posudku č. 27/2023, pričom vyhodnotil výsluch znalkyne ako presvedčivý a odborný, ale vôbec nebolo zrejmé, ako znalkyňa mohla dospieť k uvedeným záverom z hľadiska jeho odborného posúdenia, pretože počas jej výsluchu bol jediným zdrojom informácií, z ktorých vyvodila záver o závislosti na alkohole, bol psychiatrický diagnostický rozhovor, ktorý trval zopár minút a skúmala podklady k ZP, odvolací súd uvádza nasledovné.

Preskúmaním kompletného spisového materiálu v kontexte namietaného obsahu znaleckého posudku č. 27/2023 odvolací súd konštatuje, že znalecké dokazovanie bolo vykonané riadne a zákonne, znalkyňa pri vypracovávaní znaleckého posudku sa oboznámila s celým spisovým materiálom, ktorý podrobne v znaleckom posudku aj zhodnotila.

Odvolací súd považuje za potrebné zopakovať, že obžalovaný spáchal trestný čin pod vplyvom alkoholu, opakovane. Znaleckým dokazovaním v prejednávanej veci bola pritom u obžalovaného diagnostikovaná závislosť na alkohole a tiež aj škodlivé užívanie kanaboidov, pričom k tomuto istému záveru dospela znalkyňa aj v rámci znaleckého skúmania tejto otázky v predchádzajúcej trestnej veci obžalovaného, vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 2T/6/2024. Znalkyňa na hlavnom pojednávaní v nadväznosti na písomné znalecké posudky odborne presvedčivo vysvetlila, z akého dôvodu u obžalovaného diagnostikovala závislosť na alkohole, ako aj dôvody, pre ktoré podľa nej obžalovaný touto závislosťou trpel v minulosti a iba došlo u neho k recidíve pitia alkoholu, pričom uviedla, že fakt, že obžalovaný dňa 14.10.2023 napriek súdному zákazu a už absolvovaným psychologickým sedeniam v rámci opatrení po zadržaní vodičského preukazu, požil alkohol a navštívil pohostinské zariadenie, svedčí o jeho neschopnosti vôľou riadenej abstinencie. Námietka dĺžky pohovoru so znalkyňou nie je relevantná, nakoľko samotný rozhovor s obžalovaným nebol jediným podkladom pre vypracovanie znaleckého posudku, znalkyňa pracovala s celým spisovým materiálom, na ktorý aj v znaleckom posudku poukázala, resp. ho citovala, navyše diagnostiku vykonávala opakovane v krátkom časovom odstupe od posledného vyšetrenia v trestnej veci Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 2T/6/2024 a závery predchádzajúcich posudkov zohľadnila, no neboli jediným jej zdrojom podkladov pre jej odborné závery, ako bolo vyššie uvedené. Znalkyňa bola vypočutá na hlavnom pojednávaní súdu I. stupňa, svoje závery podrobne vysvetlila.

Je nesporné, že obžalovaný dlhodobo užíval alkohol, čo potvrdil i vlastnými výpoveďami, a aj keď nejaké obdobie abstinoval, opätovne sa k pravidelnému užívaniu alkoholu vrátil, alkohol užíval napriek súdnému zákazu alkohol požívať, a to aj napriek tomu, že čiastočne absolvoval psychologické poradenstvo.

Odvolací súd rezultuje, že obžalovaný sa skutku v prejednávanej veci dopustil pod vplyvom alkoholu, čím bola splnená podmienka pre uloženie ochranného liečenia podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Tr. zák. a vytvorenie dostatočných psychických predpokladov na trvalú zdržanlivosť od požívania alkoholu v prípade obžalovaného je možné dosiahnuť len liečbou vo forme ústavnej, ktorej významnou súčasťou je pôsobenie na psychické vlastnosti liečenej osoby a vytváranie trvalého odporu k alkoholu, prípadne k iným návykovým látkam. Odvolací súd tiež dáva do pozornosti, že z ustanovenia § 74 ods. 1 Tr. zák. vyplýva, ak sa ochranné liečenie ukladá popri nepodmienečnom treste odňatia slobody, jeho výkon sa spravidla začína po nástupe výkonu trestu v ústave na výkon trestu.

V súvislosti s ukladaním ochranného liečenia odvolací súd uzatvára, že pre spoľahlivé splnenie účelu trestného konania, ktoré má prispieť tak k náprave odsúdeného, ako aj k účinnej ochrane spoločnosti, je potrebné vychádzať najmä zo záverov odborne spôsobilých osôb (znalcov), ktoré po vykonaní znaleckého dokazovania, vrátane vyšetrenia dotknutej osoby, majú k dispozícii všetky dostupné poznatky o aktuálnom zdravotnom stave vyšetrovanej osoby, ale aj znalosti o prípadných predchádzajúcich liečeniach a ich úspešnosti, na základe ktorých vedomostí môžu po komplexnom

preskúmaní zdravotného stavu vysloviť závery nielen o potrebe vykonania ochranného liečenia, ale aj o takej jeho vhodnej forme, ktorá splní Trestným zákonom sledovaný účel tohto ochranného opatrenia.

Pokiaľ ide o výrok rozsudku súdu I. stupňa o náhrade škody, tento výrok zostal týmto rozhodnutím nedotknutý.

Pokiaľ obžalovaný pred verejným zasadnutím odvolacieho súdu, doručil dňa 20.05.2024 návrh na prerušenie trestného stíhania v dôsledku novely Trestného zákona č. 40/2024 zo dňa 08.02.2024, ktorej účinnosť bola pozastavená uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č. PL.ÚS 3/2024 zo dňa 28.02.2024, na ktorom návrhu obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí zotrval, odvolací súd na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.06.2024 oznámil procesným stranám, že tomuto návrhu nevyhovuje, keďže nezistil splnenie zákonných podmienok na takýto postup v zmysle ustanovenia § 228 ods. 2 písm. e/ Tr. por., resp. § 283 ods. 1 Tr. por. Odvolací súd tu dáva do pozornosti, že podľa uvedených ustanovení Trestného poriadku by bolo možné prerušiť trestné stíhanie len vtedy, ak by uvedená novela Trestného zákona už nadobudla účinnosť. Táto však mala nadobudnúť účinnosť až dňa 15. 03. 2024, z čoho je zrejmé, že Ústavný súd Slovenskej republiky pozastavil účinnosť ešte „neúčinného“ právneho predpisu, a preto nebola splnená podmienka na aplikáciu tohto ustanovenia. Keďže predmetná novela Trestného zákona nenadobudla účinnosť, že nie je možné podľa nej postupovať a na túto prihliadnuť.

S poukazom na všetky hore uvedené skutočnosti odvolací súd zamietol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.